

goed bekend zijn. En zoo maakten wij dan op die bewuste morgen een praatje met een hunner.

Het gesprek kwam al gauw op de tijd, toen deze streek er heel anders uitzag dan tegenwoordig, nu bijna alles ontgonnen is. In de goede oude tijd kwam er n.l. veel meer wild voor dan nu o.a. de roerdomp, die nu geheel verdwenen is. Adders vindt men er echter nog veel, en zoo vertelde de boerin ons het volgende, wat met één hunner koeien waar gebeurd is.

Een dertig jaar geleden liepen de koeien niet, zooals tegenwoordig, in goed afgerasterde weiden, doch men liet ze vrij in het Veen, waar toen nog weinig boeren woonden, rondloopen.

Wanneer de koeien uit de stal naar buiten werden gedreven, viel het herhaaldelijk op, dat een hunner zich begaf naar een bepaalde plek, naar de zoogenaamde „zes dennen” omdat hier 6 dennen aan de rand van het Veen staan.

Tevens verbaasde men er zich over, dat die koe zoo weinig melk gaf. Het raadsel werd echter spoedig opgelost.

Een buurman ging naar het veen en kwam voorbij de „zes dennen”. Daar stond de koe, die zich van de anderen had afgezonderd en wat zag hij toen? Een groote slang kronkelde zich om een der achterpooten van de koe, totdat ze bij de uier was. Toen zoog ze eraan. De slang werd meegenomen naar de boerderij. Daar werd ze gedood en toen droop de melk uit het lichaam der gedooide slang. Hieruit bleek dus, dat deze slang melk uit de uier van de koe zoog. Of het een ringslang of een adder was, kon de boerin echter niet vertellen, daar zij het verschil tusschen deze beide dieren niet kende.

J. H. TER HEEGE.

Enschede, Maart '34.

Boschuil in Dordrecht. Het scheen, dat er in Dordrecht en in de Biesbosch veel boschuil verblijf hielden, vooral in het najaar. Zoo was ook ik zeer verheugd er ieder najaar zoo ± September, October en November een in de tuin te hooren. Maar in de winter werd hij niet meer gehoord en daar onze tuin in de stad ligt, werd hij dus ook niet meer gezien. Totdat dit jaar zich ook de boschuil in Mei, Juni, Juli, Augustus, September, ja tot Februari liet hooren. In de kop van een pereinboom, die met zeer veel klimop begroeid is, slaapt hij. Maar daar er in onze tuin niet veel muizen volgens mijn gedachte moesten zijn, was het des te interessanter de inhoud van 22 uileproppen na te gaan. Hier bleken 12 vogels voor het diner te hebben gediend. Te zien aan de kegelvormige snavel zullen ze van vinken en musschen zijn geweest.

De onderkaak, het voorste stuk der schedel, het borstbeen met de opvallend groote kam en de steentjes in de krop waren het talrijkst aanwezig. De veeren waren tot haartjes fijn gemalen. Een enkele spreek en een paar merels zullen er ook bij geweest zijn. Verder vond ik nog 10 muizen-schedels en 2 rattenschedels, terwijl de eene rattenschedel geheel gaaf was, was van de andere slechts de onderkaak aanwezig. Daar ik weinig verstand heb van het nameten van dergelijke schedels, wil ik gaarne mijn vondst ter onderzoek afstaan en op verzoek meerdere uilenproppen met de data opsturen. De 11e Februari heb ik zelfs 2 boschuil gehoord. Misschien zal dit aanleiding geven tot nestelen, zoodat Dordrecht zich voor de boschuilstand niet bang hoeft te maken. Als het vogelminnend Dordsche publiek er maar niet op zal schieten, hoop ik in de toekomst hierover meer te kunnen schrijven.

C. J. VERHEY.

Dordrecht, Singel 57, 19 Februari.

Goudvinken in Drenthe. We kennen in ons land enkele, in het wild levende vogels, waarvan de waarneming door den natuurliefhebber als een heele gebeurtenis is te beschouwen, waaraan hij dagen daarna nog met blijdschap terug kan denken. In het bijzonder behooren hiertoe de vogels, die niet alleen zeldzaam zijn, maar die zich bovendien kenmerken door een prachtige veerkleur. Eenige vogels, welke men voor Nederland vandaag aan den dag tot deze rubriek zou kunnen rekenen, zijn o.m. zeer zeker de IJsvogel, de Putter, de Goudvink, de Kruisbek en de Appelvink.

Een gelukkige waarneming kort geleden, is voor mij aanleiding om het een en ander omtrent den Goudvink te berichten.

Zooals bekend is, onderscheiden we bij deze vinkensoort de Kleine en de Grootte Goudvink. De eerste bewoont ook West-Europa en ofschoon meerdere waarnemingen in voorgaande jaren er op wijzen, dat voorheen de Grootte Goudvink ook in Nederland, zelfs als broedvogel (Gelderland, Friesland) werd aangetroffen, mogen we thans den Grooten Goudvink voor ons land gerust tot de verdwenen of tot de zeer zeldzame vogels rekenen. De Grootte Goudvink behoort thuis in Oost-Europa en van Rusland uit werden deze mooie vogels, vroeger althans veelvuldig naar Nederland en de andere landen van West-Europa verhandeld. Het verschil in grootte is gering en bij waarnemingen in de vrije natuur is het niet eenvoudig, om met zekerheid te constateeren met welke soort men te maken heeft. Ziet men de beide vogels daarentegen naast elkaar, in een voliëre of iets dergelijks, dan is het verschil in lichaamsgrootte aanmerkelijk. Een Goudvink in een kooi is een prachtvogel. De fraai roode kleur der mannetjes en vooral de geringe schuwheid, maakt den Goudvink bij uitstek geschikt voor kooivogel. Beide eigenschap-

pen zijn ongetwijfeld oorzaak van de groote bewondering, die vele liefhebbers voor den Goud- of Bloedvink bezitten. Een andere hoog geroemde eigenschap, welke in vrijwel alle vogelboeken omtrent dezen vogel wordt medegedeeld, is zijn groote leerzaamheid. Jonge vogels zou men kunnen leeren om allerlei wijsjes zuiver na te fluiten. Over dit laatste heb ik helaas geen ervaring, doch wel weet ik, dat men den Goudvink — ook oudere vogels — zeer tam kan maken. 'k Herinner me, dat ik als jongen een dergelijke vogel had, die zoodra zijn kooi geopend werd een paar keer door de kamer vloog en daarna op mijn hand kwam zitten om zaad te eten.

Een groote lekkernij voor Goudvinken is een trosje lijsterbessen. Evenals het de Appelvinken bij de kersen te doen is om de eigenlijke pit, en niet om het vruchtvliesch, ontdoet ook de Goudvink de lijsterbessen van den rooden vruchtwand. De voorkeur voor lijsterbessen zou vroeger, toen het vangen van lijsters met strikken in ons land nog was toegestaan, af en toe ook aan trekkende goudvinken het leven hebben gekost. Wellicht is het juist om den Goudvink voor het overgrootste deel van ons land tot de zeldzame vogels te rekenen en zou als uitzondering hierop de Geldersche Achterhoek genoemd kunnen worden. Inderdaad kan men in die streek deze vogels ook tijdens de broedperiode waarnemen. Eens in mijn leven gelukte het mij Goudvinken waar te nemen, tegelijk met andere vinken-soorten op den herfsttrek. Het was in October 1923 te Laren (G.), dat ik temidden van een koppel Keepen en Schildvinken ook eenige Goudvinken signaleerde. Nadien deed ik mijn meeste waarnemingen van Goudvinken in de maand Februari en de vogels waren bijna steeds alleen, of slechts met twee of drie soortgenooten bij elkaar. Twee keer in den Gelderschen Achterhoek op vrijwel dezelfde plaats en een keer op 15 Februari i.l. in het Noorden van Drenthe. In de buurt van Roden, onder Leutingewolde, hoorde ik loopende langs een landweg, door oud weiland met hier en daar een hakhoutboschje, het bekende, zachte „vragende” gefluit en inderdaad, op een uitstekende tak, van een oude wal met akkermaalshout glanzende twee wijnroode mannetjes in de volle zon.

Hoezee, Goudvinken in Drenthe, nog nooit tevoren constateerde ik deze prachtige vogels in het Noorden van 't land.
Ir. H. ADAMS.

Klapekster. 25 Januari '34. Ten Zuiden van Coevorden een Klapekster waargenomen. De vogel zat op een telegraafdraad langs den weg. Tamelijk schuw. Het aantal vleugelspiegels heb ik niet kunnen onderscheiden.

Eigenaardig is dat een vroegere notitie over 'n Klapekster eveneens in eenzelfde terrein, n.l. oud weiland plaats vond. Ook toen nam ik den vogel waar op een telegraafdraad. H. A.

Steppenkiekendief. Door den onderwijzer W. Brinkman, die de roofvogels e.a. zeer goed kent, is in het Lattroppe Veld ten N. van Denekamp op 27 Februari namiddags, een Steppenkiekendief (mannetje) waargenomen. De prachtige witte vogel met de zwarte vleugelpunten was wel een uur lang met den kijker te volgen, zwevende over de lage heide met veenplassen en buntgraspollen, telkens stootende op of zoekende naar een prooi.
BERNINK.

Kleurverandering. Is het in de literatuur bekend, dat in den tuin overgeplante *Phyteuma nigrum* na eenige jaren haar paarse bloemen voor de geel-witte verwisselt?

Dit was den heer Jonker gepasseerd, te Almelo, die deelde dit mede op de vergadering der afd. Twente der Ned. Nat. Hist. Vereeniging.
BERNINK.

Kauwtje. In Tilgte bij Denekamp werd begin Februari een Kauw bemachtigd, die een ring om de poot droeg met het opschrift: Universite E 1039. Kaunas, Litaue. Ik zond deze vondst naar „Kovno” en kreeg eenige dagen later bericht, dat deze Kauw den 12 Juni 1932 in West-Litauen als nestjong geringd was.
BERNINK.

Graspiepers in den winter. Zaterdag 13 Januari j.l. zag ik op een wandeling aan den rand van Amsterdam, op den ringdijk Watergraafsmeer (Oostzijde) om ca. 16 uur 4 graspiepers, druk bezig met voedsel zoeken.

Daar slechts weinige overwinteren is deze mededeeling wellicht van eenig belang.

Amsterdam, 16 Januari.

AD. C. P. BAARS.

De terugkeer der Ooievaars. Vandaag hoorde ik, dat bij Abbekerk het vorig jaar ooievaars genesteld hadden op een hooiberg. Ook dit jaar waren ze weer teruggekeerd. Of ze nestelen, heb ik nog niet vernomen. Zoo zal, naar ik verwacht, de ooievaar, weer terugkeeren in Noord-Holland benoorden het IJ. Er is een tijd geweest, dat de ooievaars hier totaal verdwenen waren. Een jaar of wat terug, tot mijn spijt heb ik dat feit niet opgeteekend, werden de eersten te Ipendam gesignaleerd — en bewonderd. Het was werkelijk iets bizonders. Op 1 Mei 1932 zag ik ze in de Beemster en nadien ontving ik van hier en daar berichten, dat ze gezien waren. Het vorig jaar kwamen ze al meer voor en het verwondert me eigenlijk niet, dat ze genesteld hebben.